

ÎNAINTE

Zahăr și sare

Era ciudat cum, în Gatlin, lucrurile bune se amestecau cu cele rele. Uneori, era greu să le deosebești. Oricum, într-un final ajungeai să amesteci zahărul cu sarea și loviturile cu săruturile, cum ar zice Amma.

Nu știu cum stau lucrurile în altă parte. Știu doar cum este în Gatlin, iar situația se prezintă astfel: când m-am întors la locul meu obișnuit din biserică, lângă Surori, singurele noutăți transmise prin cutia milei erau că la Cafeneaua „Bluebird“ nu se mai servea supă „hamburger“, că sezonul tartei cu piersici se apropia de sfârșit și că *niște derbedei* furaseră leagănul din cauciuc care atârna în bătrânul stejar de lângă General's Green. Jumătate dintre credincioși mergea târșâind picioarele de-a lungul culoarului acoperit cu covor, purtând ceea ce mama numea pantofi de la Crucea Roșie. Genunchii roșii și umflați deasupra ciorapilor trei sferturi semănau cu o mare de picioare care își ținea respirația. Cel puțin, așa mi se părea mie.

Cu articulațiile îndoite și cu batistele strânse în pumni, Surorile deschideau mereu cărțile cu imnuri la pagina greșită. Nimic nu le putea împiedica să intoneze melodia, tare și pițigăiat, încercând să se acopere una pe cealaltă. Cu excepția mătușii Prue. Ea reușea fără să vrea să cânte armonios trei note din trei sute, însă nimănui nu

părea să îi pese. Nu era nevoie ca unele lucruri să se schimbe, poate că nici nu trebuia. Unele lucruri, cum era și mătușa Prue, trebuiau să facă notă discordantă.

Era ca și când nici nu fusese vară, iar noi ne aflam în siguranță între aceste ziduri. Era ca și când nimic, în afară de razele strălucitoare și colorate ale soarelui, care pătrundeau prin vitralii, nu ar fi putut ajunge până la noi. Nici Abraham Ravenwood, nici Hunting și haita lui însetată de sânge. Nici Sarafine, mama Lenei, nici măcar Diavolul însuși. Nimeni nu putea trece de ospitalitatea înverșunată a aprozilor care împărțeau programe. Chiar dacă ar fi reușit să treacă, preotul ar fi continuat să predice și corul să cânte, deoarece nici măcar apocalipsa nu îi putea împiedica pe locuitorii din Gatlin să meargă la biserică sau să își vâre nasul unde nu le fierbea oala.

Dincolo de aceste ziduri însă vara adusese multe schimbări, atât în lumea Casterilor, cât și în lumea Muritorilor, chiar dacă locuitorii din Gatlin nu știau asta. Lena se Revendicase atât Lumină, cât și Întuneric și împărțise cea de-a Șaptesprezecea Lună. Lupta dintre Demoni și Casteri se soldase cu mulți morți și de o parte și de cealaltă și făcuse o fisură de mărimea Marelui Canion în Ordinea Lucrurilor. Fapta Lenei echivala, în lumea Casterilor, cu spargerea tăblițelor care conțineau cele Zece Porunci. Mă întreb ce ar crede locuitorii din Gatlin dacă ar afla. Sper să nu afle.

În trecut, orașul acesta îmi dăduse o senzație de sufocare, pe care o uram. Acum însă era mai mult o senzație la care mă așteptam și care avea să-mi lipsească într-o bună zi. Ziua aceea se apropia. Nimeni nu știa acest lucru mai bine ca mine.

Zahăr și sare, lovituri și săruturi. Tipa pe care o iubeam se întorsese la mine, schimbând lumea. Acest lucru se întâmplase, de fapt, în vara aceasta.

A fost ultima oară când am mai văzut supă „hamburger“, tartă cu piersici și leagănul din cauciuc. Însă am văzut începutul a altceva.

Începutul Sfârșitului Lumii.

7 septembrie

Linkubus

Stăteam în vârful turnului alb de apă, cu spatele la soare. Umbra mea fără cap se răsfrângea peste metalul cald și vopsit, dispărând peste margine, în văzduh. Vedeam orașul Summerville întinzându-se în fața mea, până la lac, de la Route 9 până la Gatlin. Acesta fusese un loc al fericirii, pentru mine și pentru Lena. Unul dintre ele, cel puțin. Însă nu eram fericit. Îmi venea să vomit.

Aveam lacrimi în ochi, însă nu știam de ce. Poate din cauza luminii.

„Haide, gata! A sosit momentul.“

Încleștam și descleștam pumnii, privind casele, mașinile și oamenii minusculi, așteptând să se întâmple. Simțeam un gol în stomac din cauza spaimei. Apoi, acele brațe bine cunoscute mă prinseră cu putere de mijloc, lăsându-mă fără aer și târându-mă în jos pe scara de metal. M-am lovit cu falca de partea laterală a balustradei și m-am împiedicat. Am țâșnit în față, încercând să îl păcălesc.

Cine ești?

Însă, cu cât mă legănam mai mult, cu atât mai tare mă lovea. Următorul pumn primit în stomac mă făcu să mă îndoi. Atunci i-am văzut tenișii negri. Erau atât de vechi și de uzați, încât ar fi putut fi ai mei.

Ce vrei?

Respect pentru oameni și cărți

N-am așteptat să-mi răspundă. Am sărit unul la gâtul celuilalt. În acel moment am aruncat o privire spre fața lui și am înțeles adevărul.

Eram eu.

În timp ce ne uitam unul în ochii celuilalt și ne țineam strâns de gât, ne-am rostogolit peste marginea turnului de apă și am căzut.

Cădeam în gol, dar nu mă puteam gândi decât la un singur lucru.

În sfârșit.

*

M-am lovit zgomotos cu capul de pardoseală, apoi am căzut grămadă, cu cearșafurile încolăcite în jurul meu. Am încercat să deschid ochii, însă aveam privirea încețoșată de la somn. Am așteptat să treacă panica.

În visele mele mai vechi, încercasem să fac tot posibilul ca Lena să nu cadă. Acum însă eu eram cel care cădea. Ce însemna asta? De ce m-am trezit cu sentimentul că deja căzusem?

– Ethan Lawson Wate! Ce Dumnezeu faci acolo sus?

Amma avea un mod aparte de a striga care te putea trezi din morți, după cum spunea tata.

Am deschis ochii, însă nu am reușit să deslușesc decât o șosetă, un păianjen care își croia drum prin praf fără o țintă anume și câteva cărți uzate, cu cotorul rupt. *Clenciul 22, Jocul lui Ender, Străinii*. Și alte câteva. Minunata priveliște de sub patul meu.

– Nimic. Închideam fereastra.

M-am uitat la fereastră, însă nu am închis-o. Dormeam întotdeauna cu ea deschisă. Începusem să o las deschisă după ce murise Macon – mă rog, când crezusem asta –, iar între timp devenise un obicei. Majoritatea oamenilor se simțeau mai în siguranță cu ferestrele închise, însă eu știam că o fereastră închisă nu mă putea

apăra de lucrurile de care mă temeam. Nu putea ține departe un Caster al Întunericului sau un Incubus.

Nu eram convins că i-ar fi putut ține ceva departe.

Dar dacă exista o cale, Macon părea hotărât să o găsească. Nu l-am mai văzut în ultima vreme de când ne-am întors de la Marea Barieră. Oricum, el fie era prin Tuneluri, fie încerca să găsească o vrajă protectoare ca să Lege Ravenwood. Casa Lenei se transformase într-o fortăreață a solitudinii de când cu cea de-a Șaptesprezecea Lună, atunci când Ordinea Lucrurilor – balanța fină care echilibra lumea Casterilor – se stricase. Amma își clădea propria fortăreață a solitudinii aici, la domeniul Wate – sau „o fortăreață a superstiției”, cum o numea Link. Amma ar fi numit-o „a lua măsuri preventive”. Presărase sare pe fiecare pervaz și se urcase pe scara șubredă a tatei ca să poată atârna sticle crăpate, cu gura în jos, de fiecare ramură a mirtului. În Wader’s Creek, copacii cu sticle erau la fel de răspândiți ca și chiparoșii. De fiecare dată când o întâlneam pe mama lui Link la „Stop & Steal”, doamna Lincoln mă întreba același lucru: „Ai prins vreun duh rău în sticlele alea?”

Mi-aș dori să îl pot prinde pe al dumneavoastră. Asta îmi venea să îi spun. Doamna Lincoln îndesă în sacoșă o sticlă prăfuită de Cola. Nu eram convins că vreun copac cu sticle i-ar fi făcut față...

În acel moment, nu îmi doream decât să simt o adiere. Dogoarea m-a învăluit când m-am rezeamat de vechiul cadran de lemn al patului. Era densă și sufocantă, ca o pătură pe care nu puteai să o dai la o parte. De obicei, soarele necruțător din Carolina de Sud era mai puțin dogoritor în septembrie, însă nu și anul acesta.

Mi-am frecat cucuiul de pe frunte și m-am dus împleticindu-mă în baie, ca să fac un duș. Am pornit apa rece. Am lăsat-o să curgă un minut, însă tot caldă era.

De cinci ori la rând. Căzusem din pat în cinci dimineți consecutive și îmi era teamă să îi povestesc Ammei despre coșmaruri. Cine știe ce ar mai fi agățat în mirtul nostru? După toate cele întâmplate în vara aceasta, Amma devenise extrem de protectoare

cu mine, ca un șoim care își apăra cuibul. De fiecare dată când ieșeam din casă aproape că o simțeam ca pe o umbră, ca pe o stafie de care nu puteam scăpa.

Nu mai suportam. Voiam să cred că, uneori, un coșmar era doar un simplu coșmar.

Am simțit miros de bacon prăjit și am dat mai tare drumul la apă. Într-un final, a venit și apa rece. Abia când mă ștergeam am observat că fereastra se închisese singură.

*

– Grăbește-te, Frumoasa din Pădurea Adormită! Sunt pregătit să mă pun cu burta pe carte, l-am auzit pe Link spunând înainte să îl văd.

Era cât pe ce să nu îi recunosc vocea. Era mai groasă și semăna mai mult cu a unui bărbat decât cu a unui tip căruia îi plăcea să cânte la tobe și să scrie cântece neinspirate.

– Mda, oi fi tu pregătit de ceva, dar sunt convins că nu pentru studiu. M-am așezat lângă el, la masa noastră ciobită din bucătărie. Link se împlinise atât de mult, încât părea că stă pe un scăunel de plastic din școala primară. De când ești punctual la școală?

Așezată în fața aragazului, Amma strănută. Își ținea o mână în șold, iar cu cealaltă amesteca ouăle-jumări cu „Amenințarea cu un Ochi“, lingura ei de lemn cu care împărțea dreptate.

– 'Neața, Amma!

Din felul în care își ținea un șold mai sus decât celălalt, mi-am dat seama că era pregătită să îmi spună vrute și nevrute. Semăna cu un pistol gata de tragere.

– Mi se pare că e mai degrabă după-amiază. Era și timpul să ni te alături.

Pentru ea nu reprezenta un efort să stea lângă aragazul încins într-o zi toridă de vară. Problemele meteorologice nu reușeau să o scoată pe Amma din rutină. Privirea ei îmi aminti de asta în

timp ce îmi umplea cu omletă farfuria albastră cu alb, de porțelan Dragonware. Aveam impresia că îmi pusese în față toate ouăle din cuibar. Cu cât micul dejun era mai bogat, cu atât ziua era mai bună, era de părere Amma. În ritmul acesta, până la absolvirea școlii voi deveni un biscuit uriaș care plutește într-o cadă plină cu aluat de clătite. Omleta din farfuria mea era dovada vie. Era într-adevăr prima zi de școală.

Nu eram prea nerăbdător să mă întorc la liceul Jackson. Anul trecut, cu excepția lui Link, așa-zișii mei prieteni se purtaseră foarte urât cu mine. Adevărul era însă că abia așteptam un motiv ca să ies din casă.

– Mănâncă, Ethan Wate!

Pe o altă farfurie, așeză felii de pâine prăjită, bacon și o fiertură groasă din unt și boabe de porumb. Amma puse în fața lui Link un suport pentru farfurie, însă nu așeză nimic pe el. Nici măcar un pahar. Știa că Link nu va mânca ouăle preparate de ea sau orice altceva gătit în bucătăria noastră.

Nici măcar Amma nu ne putea spune care erau puterile lui acum. Nimeni nu știa, cu atât mai puțin Link. Dacă John Breed era corcitură între Caster și Incubus, Link făcea parte din generația următoare. Din câte își dădea seama Macon, Link era echivalentul Incubus al unui văr îndepărtat din Sud cu care te întâlneai ocazional la vreo nuntă sau înmormântare și căruia îi rosteai numele greșit.

Link își întinse relaxat brațele deasupra capului. Scaunul din lemn scârțâi sub greutatea lui.

– A fost o vară lungă, Wate. Sunt pregătit să intru în joc.

Am înghițit o lingură de porumb fiert și abia m-am abținut să nu îl scuip. Avea un gust ciudat, sec. Amma nu mai pregătise niciodată o fiertură atât de rea la gust. Poate era din cauza căldurii.

– De ce nu o întrebi pe Ridley ce părere are despre asta și să-mi spui și mie?

El se înfioră, iar eu mi-am dat seama că se discutasese deja despre acest subiect.

– Suntem în clasa a XI-a, iar eu sunt singurul Linkubus de la Jackson. Am farmec, dar nu-mi folosește la nimic. Am mușchi, dar...

– Poftim? Ai o rimă și pentru mușchi?

Aș fi râs dacă nu m-aș fi chinuit să înghit boabele de porumb fiert.

– Știi la ce mă refer.

Știam. Situația era mai mult decât ironică. Prietena lui ocazională, verișoara Lenei, Ridley, fusese o Sirenă care putea suci cu ușurință capul oricărui băiat și îl putea convinge să facă ce voia ea, oricând voia. Asta până când Sarafine îi luase puterile, iar Ridley devenise Muritoare cu doar câteva zile înainte ca Link să devină parțial Incubus. La scurt timp după acea mușcătură, am văzut cu toții cum începe transformarea, chiar sub privirile noastre.

Freza cu țepi ridicol de unsuroși a lui Link deveni o freză cu țepi unsuroși ridicol de mișto. Pusese mușchi pe el și își umflase bicepșii de parcă erau aripioarele gonflabile pe care mama lui îl obligase să le poarte chiar și după ce învățase să înoate. Semăna mai degrabă cu un membru al unei trupe rock decât cu un tip care visa să facă parte dintr-una.

– Eu nu m-aș pune cu Ridley. Chiar dacă nu mai este Sirenă, tot poate provoca necazuri.

Am pus niște fiertură de porumb și niște omletă pe o felie de pâine prăjită, am trântit o bucată de bacon în mijloc și am rulat felia.

Link se uita la mine de parcă i-ar fi venit să verse. Mâncarea nu mai avea același gust acum că era pe jumătate Incubus.

– Nu mă pun cu Ridley, frate! Oi fi eu prost, dar nici chiar așa de prost.

Începeam să mă îndoiesc. Am ridicat din umeri și mi-am îndesat în gură jumătate din sendviș. Nu avea un gust prea bun. Cred că fusesem prea zgârcit cu baconul.

Înainte să apuc să spun ceva, o mână mă prinse zdravăn de umăr. Am tresărit. Preț de o secundă, m-am văzut din nou în

vârful turnului de apă din viș, pregătindu-mă pentru atac. Era doar Amma, care se pregătea să îmi țină obișnuita ei prelegere referitoare la prima zi de școală. Așa credeam eu, cel puțin. Ar fi trebuit să observ ața roșie de la încheietura mâinii ei. Un nou talisman însemna întotdeauna că se apropia furtuna.

– Nu știu ce aveți voi în cap de stați așa de liniștiți, ca și când ar fi o zi oarecare. Nu s-a terminat – nici luna, nici dogoarea și nici treaba aia cu Abraham Ravenwood. Voi doi vă comportați de parcă totul s-a încheiat, s-a lăsat cortina și e momentul să ieșiți de pe scenă. Continuă pe un ton mai grav. Ei bine, vă înșelați amarnic. Lucrurile au consecințe, iar noi nu am văzut încă nici jumătate dintre acestea.

Știam despre consecințe. Erau peste tot, oricât de mult mă străduiam să nu le văd.

– Doamnă?

Link ar fi trebuit să știe că era mai bine să tacă din gură atunci când Amma vorbea despre lucruri întunecate.

Ea îl apucă strâns de cămașă, provocând noi fisuri în abțibildul cu Black Sabbath, aplicat cu fierul de călcat.

– Stai aproape de băiatul meu! O să atragi tot soiul de necazuri acum, iar mie îmi pare nespus de rău. Însă este acel soi de bucluc care o să vă țină departe de altele, zevzecilor. M-ai înțeles, Wesley Jefferson Lincoln?

Link încuviință din cap, speriat.

– Da, doamnă.

Eu mă uitam la Amma. Nu îi dăduse drumul lui Link și nici mie nu avea de gând să îmi dea drumul prea curând.

– Nu te ambala, Amma! Nu e decât prima zi de școală. Nu există duhuri demonice sau Incubus sau Demoni la Jackson.

Link își dresе glasul.

– Ei bine, nu e tocmai adevărat.

Schiță un zâmbet, însă Amma îi răsuci cămașa și mai tare, făcându-l să se ridice de pe scaun.

– Ți se pare amuzant? Link fu suficient de deștept încât să-și țină gura de data aceasta. Amma se întoarse către mine. Am fost de față când ți-a căzut primul dinte și ți-ai pierdut mașinuța la Pinewood Derby¹. Am tăiat cutii de pantofi pentru diorame și am glazurat sute de torturi. N-am spus nimic atunci când experimentul cu apă a eșuat, așa cum ți-am spus că se va întâmpla.

– Nu, doamnă.

Era adevărat. Amma fusese o prezență constantă în viața mea. A fost lângă mine când a murit mama, acum un an și jumătate, și când tata a luat-o razna din cauza asta.

Ea își luă mâna de pe cămașa mea la fel de brusc cum o înșfăcase, își netezi șorțul și își coborî vocea. Indiferent ce stârnise această furtună, acum se potolise. Poate fusese din cauza căldurii. Începea să ne afecteze pe toți.

Amma privi afară pe fereastră, peste Link și peste mine.

– Am fost aici, Ethan Wate. Și voi fi în continuare, atâta timp cât vei fi și tu. Atâta timp cât vei avea nevoie de mine. Nici mai mult, nici mai puțin.

Ce voia să însemne asta? Amma nu îmi mai vorbise niciodată așa – de parcă va veni vreodată vremea în care nu voi mai fi aici sau nu voi mai avea nevoie de ea.

– Știu, Amma.

– Privește-mă în ochi și spune-mi că nu ești la fel de speriat ca mine!

Vocea ei era joasă, aproape o șoaptă.

– Ne-am întors teferi. Asta contează. Le vom descâlci pe toate.

– Nu este chiar atât de simplu. Amma vorbea în continuare în șoaptă, ca și când am fi stat în strana din față, în biserică. Fii atent! Ți s-a părut că lucrurile sunt la fel în Gatlin de când ne-am întors?

Link vorbi, scărpînându-se în cap.

¹ Întrecere cu mașinuțe de jucărie organizată de cluburile de cercetași (n.tr.)

— Doamnă, dacă vă faceți griji în legătură cu Ethan și cu Lena, vă promit că nu vor păți nimic rău atâta timp cât voi fi eu prin preajmă, cu toate superputerile mele.

El își flexă brațul cu mândrie.

Amma pufni.

— Wesley Lincoln. Nu știi? Nu poți împiedica să se întâmple lucrurile despre care vorbesc eu, așa cum nu poți împiedica bolta cerului să cadă pe noi.

Am luat o înghițitură de ciocolată cu lapte și a fost cât pe ce să o scuip pe masă. Era prea dulce. Zahărul se prelingea pe pereții gâtulejului meu ca siropul de tuse. Ca omleta, care avusese mai mult gust de bumbac, sau ca fiertura de porumb, care avusese mai mult gust de nisip.

Totul era aiurea în acea zi, totul și toată lumea.

— Ce are laptele, Amma?

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu, Ethan Wate. Ce are gura ta?

Mi-aș fi dorit să știu.

După ce am ieșit afară și am urcat în Beater, mi-am întors capul și am aruncat o ultimă privire către domeniul Wate. Nu știu de ce. Ea stătea la fereastră, între faldurile draperiei și mă privea cum mă îndepărtez. Dacă nu aș fi știut mai bine și nu aș fi cunoscut-o pe Amma, aș fi putut jura că plângea.